

Ростиславичі

Олександр Олесь

Після князя Ростислава
Залишилось три сини.
Поховаваши батька, з Криму
Повертаються вони.

Мирно батьківщину ділять,
В згоді, і приязні живуть,
Разом б'ються з ворогами,
Разом всі їдять і п'ють.

З українськими князями
Скрізь бажають спільно йти —
До єдиної держави,
До єдиної мети.

Але єсть на світі люди
І великі, і малі:
Ті літають духом в небі,
Ці плазують по землі.

Князь Василько раз до Любча
На Україну поспішив:
Там нарада відбувалась
Українських всіх князів.

Приїздить, за стіл сідає
Й чує мову чарівну:
"Доки будемо губити
Українську сторону?"

Доки будем ворогами
На єдину землю йти:
Чи у нас не спільна мати,
Чи не рідні ми брати?!

Жиймо в згоді! Поцілуймо,
На хресті присягнемо.

Що за нашу спільну Матір
Душу й тіло віддамо".

"Згода, згода! — закричали. —
Спільно знищимо того,
Хто покривдити посміє
Брата рідного свого.

Разом знищимо навіки!" —
Присягаються князі,
Піднімають хрест угору
І цілують по черзі.

Але князь Давид Волинський
З Святополком заодно,
Вже зломив свою присягу,
Вже забув її давно.

Він запрошує Василька
У палати на бенкет,
На вино старе, пахуче,
На старий, солодкий мед.

Попереджували князя:
"Любий князю, залишись!
Не послухаєш — поїдеш,
Жалкуватимеш колись".

Не послухав князь Василько
І поїхав на бенкет...
На столі пахучі вина
І старий солодкий мед.

Та який чудний господар:
Покрутивсь і нагло зник.
І у князя Святополка
Не повернеться язик.

Так сидять, мовчать, чекають...
Нагло слуги десь взялись
І заковують Василька,

І ведуть його кудись.

Повели, на коней сіли
І несуться у весь дух.
Привезли. Сидить в кімнаті,
Гострить ніж якийсь пастух.

Боронився князь Василько,
Виривався з лютих рук,
Та йому пастух жорстокий
Очі видовбав, як крук.

Довго князь лежав без руху,
Непритомний довго був
І нарешті голос ніжний
Наче матері, почув:

"Я з холодної криниці
Дам води твоїм устам,
Я обмию твої рани
І сорочку білу дам".

І сліпий Василько плаче, —
Він до пам'яті прийшов:
"Не знімай сорочки з мене,
Щоб сам Бог угледів кров".

І заснув Василько знову
Сном глибоким і міцним,
Наче рідна його мати,
Нахилився хтось над ним.